

Πάνος Θεοδωρίδης

Ποιήματα

ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ

Κάποιος τόν ειπε «άδερφέρα» στό σταθμό
 κι ήρθε ανήσυχος νά μού ζητήσει
 πληροφορίες καί ύλικό γιά τά σουσούμια του
 στό δρόμο «Ήμουν καί θά 'μαι δημοφιλής»
 μού ειπε «άλλά θαρροῦσα πώς τό ἔκρυβα καλά.
 Τῶν ἀγοραίων ἡ καταφρόνια μέ κλονίζει
 κι ἀπό τήν ἀγνοια πιά πολύ. Ἄσε πού χρόνια
 στερήθηκα τῶν ἐρώτων τήν πορφύρα
 γι' αὐτό τό λόγο ἀκριβῶς». Παραμυθίες τυπικές
 δέν ἴσχυαν ἐδῶ, γι' αὐτό τόν ἔπεισα
 νά παίξει γιά λίγο στήν τουαλέτα
 μέ τῆς γυναίκας μου τά καλλοντικά·
 ὅμοιος παιδί ἀπορφανισμένο στεκόταν.
 Καί στό γραφεῖο μου γύρισα· μέ πόρτα κλειστή
 ἔδωσα μιά καλή κεφαλιά στό νότιο τοῖχο
 κι εἶπα, δοκιμάζοντας τό αἷμα μέ τή γλώσσα:
 «Νά 'μαι λοιπόν, ἕνας ἀρσενικός ὀδηγημένος
 ἀπό νευρώσεις κι ἀγωγή νά πράττω τό νορμάλ
 μιά καλημέρα σέ γυναίκα δέν μπορῶ νά πῶ
 χωρίς νά τή σκεφτῶ γυμνή κι ἀπό μικρός
 ἔχω φορμάρει βλέμματα στόν καθρέφτη κινήσεις
 μέ νόημα καί μ' ἕνα φόβο εὐνοχισμού
 σκορπάω τίς μέρες μου τάχα δημιουργώντας
 μέσ στήν ἀπάτη στή φιλοδοξία καί στούς τύπους.
 Ποῦ θά 'ναι ὁ τάφος μου; σέ ποιιά ἀγκαλιά
 θα διακονέψω ἀνάπαυση; ποίος φίλος θά δεχτεῖ
 τήν ἔκκληση «βοήθα με, τόν φυσιολογικό!»
 Κι ἂν μένει δρόμος, εἶναι μέ τήν τρέλα
 καί τήν ποίηση καί τήν ἄκρατη συμπεριφορά

ΩΔΗ ΣΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Σκάστε πουλιά, ἡ ἀγάπη μου κοιμάται
 σ' ἕνα στρῶμα βαρῦ ἀπό ὑγρασία
 τό παράθυρο δέν κλείνει, ἡ πόρτα μάγκωσε
 καί σύ δέ μέ θυμάσαι πιά

Θά 'ρθει καιρός σέ κάποια ταβέρνα
 πού θά μεθύσουμε πάλι μαζί
 θά νιώσω τότε στενό τό καβάλο
 καί τό θάνατο νά σ' ἀγγίζει